

ide, og man maa da vel lægge Mærke til, at Dr. Langhoff haft den Fejl at ikke bringe en Del og solde noget, havde han altså nu lovet at lægge det af, og alt tydede paa, at han holdt dette Løfte. Det var altså uberettiget at tillægge Dr. Muus paa dette Tidspunkt Viden om videregaaende Udskejelser, Dr. Langhoff muligvis kan have gjort sig skyldig i, og at det er rigtigt, at Dr. Muus har fortiet noget for en højtærede Justitsminister eller, som en højtærede Justitsminister udtrykte sig, har holdt Justitsministeren for Nar.

Saa skulle vi undersøge, hvad der paa samme Tid forelaa at opføre paa Kreditiden for Dr. Langhoff. Der forelaa for det første det, at Dr. Langhoff er en usædvanlig veluddannet og dygtig Læge. Det bestrides ikke af nogen. Derom kan jeg sige, at da han havde taget sin Embedskamen, nedsatte han sig i Kellerup, men lev der kun faa Aar, hvorefter han tog tilbage til København for at fortsætte sin Uddannelse og yderligere udvide sine Kundskaber og dygtiggøre sig som Kandidat paa Kommunehospitalet. I 1901 blev han konstitueret som Distriktslæge i Skagen. Derefter rejste han igen til København og studerede Retsmedicin og Psykiatri under Professor Pontoppidan. Derpaa var han et Par Aar Reservelæge paa Middelfart Sindsygeanstalt. Man har beskyldt ham for, at han var der som Patient paa Grund af Drikfældighed, men han var der altsaa som Reservelæge for at uddanne sig, og man har fra Sindsygeanstaltens Overlæge en udmærket Attest. Han har flere Gange gjort Studierejser til Udlandet, og hans Beretninger til det gamle Sundhedskollegium erkendes for at være de dygtigste, der ere komne fra Provinslæger. Han havde en Række fortrinlige Anbefalinger fra Læger som Stiftsfysikus Bentzen, Fysikus Hansen, Stiftsfysikus Heiberg, Fysikus Møller, Overlæge Fr. Lange, Professor Grünfeldt og Professor Studsgaard. Langhoff bliver saa i 1905 ansat som Distriktslæge i Saksøbing, idet det gamle Sundhedskollegium forbigaar flere ældre ansøgere paa Grund af Langhoffs fremragende Dygtighed, og i 1906 blev han af Amsraadet valgt til Læge ved Sindsygeanstalten i Saksøbing. I 1907 blev han opstillet til Byraadsvalget i Saksøbing, men faldt. I 1908 blev han opstillet igen og valgt. Det tyder dog ikke paa, at han ikke havde vundet sine Medborgeres Agtelse og var en drikfældig og forsødet Person. Samme Aar blev han af Bertallet i Saksøbing Byraad, der var

hans politiske Modstandere, valgt til Læge ved Saksøbing Sygehus.

Det er — jeg tror ikke, jeg har glemt noget — alt, hvad der var Dr. Muus bekendt paa det Tidspunkt, da der blev Tale om at forflytte Dr. Langhoff fra Saksøbing, fordi der var opstaaet Strid mellem Direktionen for Sindsygeanstalten og Distriktslæge Langhoff, hvilket efter Sundhedsstyrelsens Mening var begrundet deri, at Distriktslæge Langhoff med Dygtighed og Energi havde forsøgt at forbedre Forholdene paa Sindsygeanstalten, hvad Direktionen og Inspektøren paa denne Anstalt modsatte sig. Det førte saa til, at Amsraadet afskedigede ham. Saa kom det saaledes, at da Departementschef Friis og Sundhedsstyrelsens Formand, Dr. Muus, og jeg i min daværende Ministertid vare ude paa en Tur til Nakkebølle Sanatorium, omtalte Dr. Muus hele dette Forhold for mig — han skjulte intet —, og det blev da besluttet, at Embederne i Holstebro og Thisted skulde opslaaes ledige, for at Dr. Langhoff kunde søge at faa et af dem, idet jeg ikke vilde gaa ind paa den Tanke, at Ministeriet skulde nægte sin Sanktion til Amsraadets Afskedigelse, den Kompetencestrid vilde jeg ikke ind i. Jeg er vis paa, at jeg ved den Lejlighed havde raadført mig med Departementschef Friis, fordi det var en Afgørelse af Betydning. Med Departementschef Rentzmann kunde jeg ikke raadføre mig af den gode Grund, at Sagen blev drøftet og foreløbig afgjort paa Rejsen, hvor Departementschef Friis var med, men ikke Departementschef Rentzmann. Det vidste den højtærede nuværende Justitsminister, saa naar han fremfører sin Forbavelse over, at Departementschef Rentzmann ikke blev taget med paa Raad, har det ikke meget at sige.

Saa faldt mit Ministerium, og den nuværende højtærede Justitsminister blev min Efterfølger. Han forbigik Langhoff ved Embedsbesættelsen i Holstebro, men ansatte ham i Ringsted. Jeg, der taler med mange Mennesker i Ringsted, kan oplyse, at Langhoffs Adfærd baade som Læge og Menneske i Ringsted er saaledes, at han har vundet alles Agtelse. De have lagt Mærke til, at hans Færd har været meget stille, og ingen har noget som helst at udsette paa ham. Men det, det gælder om for mig her, er at fremhæve, hvor ringe et Anklagemateriale mod Langhoff der var paa det Tidspunkt, og saa at slaa fast, at mere end dette vidste Dr. Muus ikke paa det Tidspunkt, hvor han efter Justitsministerens Paastand med Willie